

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת טז' אלול התשפ"ו			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
18:52	19:42	20:31	
18:51	19:40	20:28	ת"א
18:53	19:42	20:31	חיפה
18:51	19:41	20:29	ב"ש

יוצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

קדושת שבת גדולה מאד ובקושי התייר לומר "שלום" בשבת,

ראה בדיבור אחד כמה החמירו.

סיפרו על רבי **יצחק דוד** זצ"ל כי כאשר היה ילד בן שנה וחצי לא נתן לאחיו הגדול ממנו בשנה וחצי, שמחמת הדחקות ישן עימו באותה מיטה, **לרדת מהמיטה** בבוקר בלי נטילת ידיים- מידי יום ביומו, מספרים בניו, כשהיה צועד ל"עץ החיים", היה בפשטות עוצם את עיניו ופוסע כעיור כשהוא נצמד לקיר, כדי שלא ייכשל במראות אסורות, ומעניין כי הגר"ה **קרייזנברג** זצ"ל-

רבה של אנטוורפן, התבטא פעם בעת שביקר בירושלים כי הגרי"ד הוא אחד מל"ו צדיקים, או כדברי הרב **מברסקי**, "אם יש במקומותינו ל"ו צדיקים, רבי יצחק דוד זצ"ל הוא אחד מהם..."

בכדי להבין את השיעור היטב אין לשאול יש להקשיב

לא אחת היה נראה נוסע בפשטות באוטובוס כאחד האדם מקורבו הגר"ה **שמריה בן שלום** שליט"א מספר לנו כי פעם עלה לאוטובוס וראה את המקובל רבי **שלמה שרעבי** זצ"ל יושב בספסל הראשון ופניו למולו הלה ניסה **להגיד**

שלום לרב שוב ושוב אך הרב לא משיבו משהגביה הלה את קולו והצמיד את פניו למול הרב נעור הרב ופרש בשלומו בשמחה רבה הרב הסביר אז

כי בלכתו ברחוב הינו **משתקע בפסוק מסוים** ומנסה לחדש בו וממילא אין שם לב למתרחש.

כשאדם נכשל בעבירה, הוא מבלבל את קדושתו

רבי שמעון שקאב זצ"ל דחק את תלמידיו להתרגל לחשוב ולעייין.

והיה משנן לתלמידיו הקרובים שאפילו שמעיינים בדברי אחרונים ישקלו היטב את כל הנאמר בהם. כאמן המחשבה העמוקה והריכוז, האציל על תלמידיו רוח של **התעמקות** ערה ופעילה ולכן הייתה הישיבה תמיד סואנת מפלפולא דאורייתא וברזל בברזל יחד.

פעם שאלו אותו אם אין מן הראוי במקום **להתעמק** בסוגיה אחת רבות להספיק במקום זה יותר כמות. השיב הרב במשל: "הורים מעדיפים שיהיו להם שלשה ילדים בריאים מעשר עשרה בני מומים."

המוודה שהוא פחדן הוא בעל אומץ לא רגיל

לע"נ רחל (רשל) אלבו בת קלרה ואליהו

בנו של רבי **בנימין זאב חשין**, הרה"ח רבי **שלמה זלמן** שליט"א ציטט לאחר פטירתו את המובא בנביא על אלישע שהחיה את בן השונמית: 'וישם פיו על פיו ועניו על עניו וכפיו על כפו ויגהר עליו ויחם בשר הילד' וכן על המצב שלנו אפשר לומר- הוסיף בנו של רבנו, כי בזמן שעלו הרבה מעדות המזרח לארץ הקודש, היה מורנו בבחינת פיו על פיו, שהיה יורד לתוך האנשים **ושומע בעיותיהם** והיה מחיה את העצמות היבשות ומחזקם, והיה צריך לשמוע לפעמים דברים כאלו שמי שנמצא בקדושה זה ממש ייסורים בשבילו, אך היה מוסר עצמו כדי להחזירם בתשובה, ולבסוף **זיחם בשר הילד** שחזרו בתשובה וראה את הפירות.

אם אתה מכיר טובה במה שזכית, אז אתה בדרך הנכונה לצמיחה.

נקודה למהשגחה

בעיר אחת ברוסיה התגורר איש זקן בעל **לשון רעה וארוכה**. לשונו הרעה פשטה בכל הכפר, כאש בשדה קוצים פשטו המריבות מבית לבית, ובעיקר בסביבות ביתו של הזקן. חיייהם של שכניו הפכו לבלתי נסבלים. השכן ממול ביתו של הזקן הרגיש שהוא לא מסוגל יותר. לשונו הרעה של הזקן פגעה בו קשות, והוא הרגיש שהאווירה בה הוא חי מורעלת ומזיקה. הוא ניסה **לדבר על ליבו** של הזקן, אולם האיש היה אטום. הייתה לו לשון ארוכה, אבל לא אוזניים. והוא המשיך בתחביב היחיד שהיה לו, לסכסך ולעורר מריבות.

בצר לו פנה השכן הסובל לביתו של ראש העיר וסיפר לו על הזקן שמרעיל את האווירה. אבל ראש העיר, לא סבל כל כך מלשונו הרעה של הזקן, והוא דחה את האיש ולא התייחס אליו: 'למה לך לבחוש בענייניהם של אחרים, **תחזור ותתעסק עם עצמך**. כאן כל אחד חי לו לעצמו, ואל לו להתערב בחיי זולתו'. השכן שיצא מאוכזב מביתו של ראש העיר חיפש את הדרך ללמד אותו לקח, ולהמחיש לו מה משמעות החיים לצידו של זקן שכזה. הוא חזר לביתו, לקח פרה גדולה, שחט אותה ותלה אותה על מוט גבוה בחצר ביתו. תוך יום יומיים החל בשר הפרה להעלות צחנה.

הסרחון התפשט אט אט, תחילה באזור הסמוך לבית, ואחר כך עלו **הריחות והתפשטו**. הם הגיעו כמעט עד ביתו של ראש העיר. 'מה אתה עושה?!' נוף בו ראש העיר שהזעק על ידי שכנים סובלים. והאיש ענה לו באותה מטבע לשון שבה השתמש: 'למה לך לבחוש בענייניהם של אחרים, תתעסק עם עצמך. כאן בכפר כל אחד חי לו לעצמו, ואל לו להתערב בחיי זולתו'. 'אבל אתה מרעיל את האוויר בעיר!' מחה ראש העיר. - 'הוא, הזקן שממול בעל הלשון הרעה', השיב לו האיש, 'האם הוא לא מרעיל את כל העיר?! אתה פשוט עוד לא מרגיש את זה!'

גם מילים יכולות להזיק ולהרעיל, והשפעתם **אינה נשארת במקום** שבו נאמרו. הן מגיעות הרבה יותר רחוק כמה אדם צריך לישמור על עצמו וכן על הסובבים אותו מלדבר לשון הרעה(העורר)

אדמו"ר האמצעי מליובאוויטש (רבי **דובער**, בנו של בעל התניא) היה נוהג לומר מאמרי חסידות עמוקים ביותר, מתוך הסבר רחב ומפורט. כשנערכה החתונה **הגדולה** בז'לובין, שבה נישאה בתו לנכדו של רבי **לוי-יצחק מברדיצ'ב**, הביע לפניו רבי לוי-יצחק את פליאתו, איך אפשר לעסוק בעניינים מופלאים כאלה בלי לצאת מהכלים.

פעם אחת ביקש רבי לוי-יצחק מאדמו"ר האמצעי לומר מאמר חסידות. אדמו"ר האמצעי הסכים בתנאי שרבי לוי-יצחק יתחייב שלא לצאת מהכלים, והוא הסכים. אולם כשהתחיל **באמירת החסידות**, התלהב רבי לוי-יצחק כל-כך, עד שלקח מגש ועליו כוסות ושברן. אמר לו אדמו"ר האמצעי: "הלא הסכמנו שלא תצאו מהכלים!".

השיב רבי לוי-יצחק: "ומה אעשה שראיתי **מלאכים ושרפים** מקשיבים לתורתכם, וחששתי שיקנאו בכם, ושברתי את הכוסות כדי שילכו..."

אם אתה מכיר טובה במה שזכית, אז אתה בדרך הנכונה לצמיחה.

הרבי הרש"ב **מליובאוויטש** אמר לאחד מחסידיו ב'יחידות': כשם שמוטלת חובה על כל אדם מישראל להניח תפילין בכל יום, כך מוכרח כל יהודי שיהיו לו כל יום חמש-עשרה דקות להתבונן למי אפשר לעשות טובה.

ביום ששכב רבי **נתן צבי** זצ"ל על ערש דווי בירושלים, קרה מקרה שאחד התלמידים ששימש אותו, טעה ובמקום למזוג לו כף מים מזג לו כף גדולה של ספרייט נקי מבקבוק שעמד במקרה על השולחן. הספרייט כמעט החניק אותו והבהילו מיד רופא, ורק לאחר כמה זמן חזר לאיתנו. התלמיד הסתלק מיד מן המקום **מחוב** **בושה** וצער.

רבי נתן צבי הרגיש בהיעדרו ותוך כדי רגעיו הקשים ביותר דרש שיקראו אותו. כשבא אליו התלמיד למחרת, קיבל אותו **בצהלת פנים** ואמר, "הרי גרמת לי אמש שמחה, כי בתחילה נבהלתי מאוד ולאחר שהוקל לי בנוכחתי שאין בזה כלום, הייתה לי שמחה רבה".

בתורה שבעל פה מגדלים שמו יתברך, שדורשין על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות

מעשה שבא רבי דוד פורקעס זצ"ל עם ה**בעל-שם-טוב** זצ"ל לקהילת-קודש קוסטונטין, וצווה הבעל-שם-טוב שיבוא השוחט להראות לו הסכין, ולא בא תכף, ועמד הבעל-שם-טוב להתפלל, ובא השוחט ולא רצה להמתין.

וגער באשת בעל-הבית שתתן לו לשחוט ונתנה והלך. **ואחר התפילה** אמר הבעל-שם-טוב: עדיין לא בא השוחט? והשיבו לו: כבר בא ושחט העופות. והעופות עדין היו מונחים במליחה, והביט בהם הבעל-שם-טוב ואמר שיאכל, ורבי דוד לא רצה לאכול, והבעל-שם-טוב **לא הקפיד** על זה.

כלים לחיים הם יקרים יותר מכל מכונית, דירה או טיול- הודה בכך

אחד מגיע לרופא עם האוזניים כוויית. שואל הרופא: מה קרה לך באוזן? אז הוא אומר: הייתי עסוק בגיהוץ כשהטלפון צלצל ואני בטעות שמתתי את המגהץ על האוזן. מופתע, שואל הרופא: בסדר, אבל לאוזן השנייה מה קרה? עונה: אותו

אחד טעה במספר שוב!

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז** שליט"א

משולחן גבוה

הימים האלו הם ימי חשבון נפש עבור מעשינו במשך כל ימות השנה בדרך שעושים מאזן בתי המסחר עם גמור השנה האם עשינו דברים מועילים האם היה כדאי.

האם השתמשנו ברמ"ח אברינו וגידינו שקיבלנו מהקב"ה לדברים מועילים או השארנו אותם כמות שחן

משל לאדם אחד המציא מכונה כבירה משובללת בשיא השיכלולים כשמכניסים בה מעד אחד חומר גלם כברזל וכדומה יוצא מעד שני כלי מפואר בתכלית השלימות

נתאר לנו שלאחר כל המאמץ הזה וההשקעה הרבה במכונה הגדולה הזו לפתע יצא הברזל מוהצד השני כמו שנכנס האם זו היא התכלית בבניית המכונה הענקית הזו?

כן אנו, הקב"ה בראנו יש מאין ובראנו כמכונה נפלאה מה עשינו במשך השנה כולה מה המאזן מה נאמר לו טוב שנשארנו אותו הדבר הזו התכלית?

בואו ונחשוב חשבון של עולם כמה תורה למדנו במשך השנה כמה מצוות קיימנו. נשפוט ונדון את עצמנו על כל מעשינו כשיראה הקב"ה את לבבנו הנשבר, את חרטתנו האמיתית. את רצוננו אכן לשוב אליו בתמים. יושיט ידו אלינו:

שבת שלום וחזור לכל בית ישראל

חייל מהחמאס שקיבל עונש לא לצאת הביתה מנסה בכל מחיר למצוא פתרון כדי לקבל חופשה.

הוא שולח הביתה חבילה ובתוכה רימון יד ופתק:

אמא, אם תמשיכי מהמסמר,

יתנו לי שבוע לצאת!

הור"ד את החתולה בעדינות...

בגודל מידותיו ראוהו לא אחת, כי בעת שישב רבי **סאלם יעקב** זצ"ל ללמוד בחדרו, היתה חתולה מטפסת על ברכיו, והוא בעת שהבחין בכך היה מוריד אותה בעדינות פעם אחר פעם. **ומעולם לא גרשה בכעס,** מגודל רחמנותו על בריותיו של ה'.

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

בילדותו למד הרה"ק רבי **אברהם מרדכי** מגור זיע"א עם הרה"ק רבי **גרשון מאטורבא** זיע"א. יום אחד, באמצע הלימוד, העיר רבי גרשון משהו על **המדרש"א**. לאחר ארבעים שנה הגיע רבי גרשון לגור ונכנס לרבי. **טיפס** הרבי על הסולם, הוריד ספר, פתח אותו ואמר: "כאן מצאתי את אשר הערת על המהרש"א בעת שלמדנו יחד". והחלו ללמוד...

כל חטא אחר יכול להתקיים רק על-ידי מעשה כלשהו - תנועת יד או רגל, תנופת ראש או עקימת שפתיים - **מלבד גאווה.** שוכב אדם במיטתו, אינו מניע אפילו אצבע קטנה, וחושב בליבו: כמה גדול אני...

וכך היה מעשה בהכנסתו של בנו בכורו של רבי **שלמה קרליץ** זצ"ל בבריתו של אברהם אבינו ע"ה, אשר נערכה בירושלים עיר הקודש, בהשתתפותם של רבים וטובים מיקרי קרית, ובראשם סלתה ושמונה של ירושלים. נוכחותם של גדולי ירושלים, הביאה את רבי שלמה לתכנן את כל מערך ה"כיבודים" על הצד היותר טוב, אך לפתע גילה רבי שלמה אדם אחד, אשר השתתפותו העלתה חשש בלבו, **שמו יפגע** הלה באם לא יקבל "כיבוד", אך מאידך, לא היה אדם זה ראוי לקבל "כיבוד" במקומם של גדולי הרבנים. טיכס הרב עצה בנפשו, כדת מה לעשות למען לא יבוא הלה לכלל פגיעה, ובגאונותו עלתה מחשבה בלבו, לגשת לאותו אדם ולשתף אותו בקביעת **הכיבודים**. וכן עשה. הוא ניגש אל אותו אדם כשפיו בקשה: "אולי תוכלו לעזור לי בענייני הכיבודים?" תוך כדי כך, הציע הרב בפניו את מה שנראה לו, לתת לזה כיבוד זה, ולמשהו כיבוד זה וכן הלאה, כשעל כל פרט ופרט הוא שואל את איש שיחו: "מה דעתך ומה אתה אומר על כך?"

לעילוי נשמת: נסיים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רוב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת ליל, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן ליליה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, חסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואברהם בני קלרה, חכם יחודה בן חנה פתיא, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יוסף אברהם, יחזקאל ושמואל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אלעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סגב, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה אייר, יפה בת לאה, דוד בן איהו, יעקב בן שרה ברסקה, **מן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**